ANUL VI. - No. 5.
1 Ianuarie 1930.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VI. — Nr. 5. Cluj, 1 Ianuarie 1930

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Oradea-Mare şi Craiova

— Misiunea istorică a studenţimei române —

La Oradea-Mare, în 1828:

Studenţimea română, a stricat geamuri, a devastat Sinagogi, a călcat în picioare „talesuri", Talmuduri şi „cornuri", a scuturat pe Jidani de perciuni, şi a plecat apoi, lăsând în urmă impresia unei necruţătoare energii tinereşti, cu efecte salutare de groază. Adică, ştiţi: ferească Dumnezeu să mai fie!

La Craiova, în 1929:

Studenţimea română, a petrecut patru zile în cea mai desăvârşită linişte, şi s'a împrăştiat apoi, fără nici un conflict cu nimeni, lăsând în urmă dovada rezervei sale, chibzuite, după ce îndeplinise o însemnată operă de clarificare obştească.

Cum se explică aceste două atitudini, ale aceleiaş studenţimi? Că doar nu au fost două, una la Oradea-Mare şi alta la Craiova. Ci aceeaş studenţime, cu aceeaş organizaţie, care este „Uniunea naţională a studenţilor creştini români".

Explicaţia este simplă.

Sunt două efecte ale aceleiaş cauze unice:

MISIUNEA ISTORICĂ A STUDENŢIMEI ROMÂNE.

Când este împiedecată să-şi îndeplinească misiunea ei istorică — *de apărare a culturii naţionale româneşti, primejduită de Jidani,* — studenţimea română, conştientă de chemarea ei, se revoltă, se apără, strică geamuri, devastează Sinagogi, calcă în picioare „talesuri" Talmuduri şi „cornuri" şi scutură de perciuni pe Jidanii obraznici, cari îndrăznesc să o provoace, ştiindu-se încurajaţi de politicianii jidăniţi din partide.

ORADEA-MARE!

Când studenţimea română este respectată în dreptul şi datoria misiunii sale istorice, ea şi-o îndeplineşte prin argumentare liniştită: arătând în ce fel cultura naţională românească este primejduită de Jidani, propunând măsuri legale de îndreptare, apelând la factorii hotărîtori ai Statului, ca să aducă la îndeplinire aceste măsuri.

CRAIOVA!

Oradea-Mare şi Craiova, stau astfel în faţa politicianilor din partide ca un imperativ categoric: una cu revolta, cealaltă, cu Moţiunea studenţimii române, care a declarat hotărât, că va stărui în acţiunea ei de apărare a culturii naţionale româneşti, până la capăt.

Intreb, şi aici, precum am mai întrebat altădată:

Cine, ce are de zis?

Cui, ce nu-i place?

Oare cultura naţională românească, nu este primejduită de Jidani?

Este, sau nu?

Oare studenţimea română, are ea dreptul să apere cultura naţională românească?

Are ea sau nu acest drept?

Oare Jidanii, trebue lăsaţi să stăpânească România, precum stăpânesc depe acum izvoarele de avuţie şi oraşele ei?

Trebue lăsaţi, sau nu trebue?

La aceasta din urmă întrebare, studenţimea creştină română — acei şasezeci de mii de studenţi dela toate Universităţile româneşti — a răspuns; în unanimitate, în numele naţiei:

NU!!

De şapte ani de zile, din ziua de 10 Decemvrie 1922, când şi-a fixat programul — rezumând silinţele ei constante, anterioare — studenţimea creştină română, repetă cu toată energia, la toate ocaziile, acest categoric:

NU!!

„Moţiunea" dela Craiova, a Congresului general studenţesc, a venit încă odată să susţină acest punct de vedere al studenţimii creştine române, zicând:

„Pătrunsă de înalta ei chemare „naţională şi culturală, se leagă a „continua, cu orice sacrificiu prin„cipiile călăuzitoare dela 10 De„cemvrie 1922.

„Strâns unită în organizaţiile ei, „nu va lăsa nici un prilej de a nu „afirma marea şi crescânda pri„mejdie economică, culturală şi po„litică a iudaismului, luptând pen„tru definitiva lui soluţionare: „Ro„mânia a Românilor". Şi cere lua„re de măsuri de apărare şi pro„păşire a culturii naţionale primej„duite, prin introducerea lui „nu„merus clausus" în Universităţi, „şcoli speciale şi diferite organiza„ţiuni profesionale".

Ca să-şi realizeze programul misiunii sale istorice, astfel lămurită, studenţimea română, în aceeaş „Moţiune" memorabilă dela Craiova, a luat următoarea dispoziţie:

„Hotăreşte în unanimitate com„plecta independenţă a studenţimii „de orice partid politic şi interzice „înscrierea studenţimii în astfel de „organizaţii, punând toate sforţă„rile numai şi numai în promova„rea intereselor superioare ale na„ţiunii".

Această proclamare solemnă a independenţei sale de partide, este cea dintâiu condiţie, ca studenţimea română să-şi poată îndeplini misiunea ei istorică, de apărare a culturii naţionale româneşti, primejduită de Jidani.

Căci cum oare ar putea studenţimea română să apere cultura naţională românească, primejduită de Jidani: înscriindu-se în partide, împreună cu Jidanii?

Studenţimea creştină română, trebue dar să stea numai în funcţia misiunii sale istorice — prin natura ei însăşi, despărţită de partidele jidănite — şi să-şi amintească pururea de cuvântul marelui gânditor Vasile Conta:

Noi, dacă nu vom lupta contra elementului jidovesc, vom peri ca naţiune ...

*

ORADEA-MARE şi CRAIOVA.

Aceeaş idee, acelaş gând, aceeaş energie, aceeaş hotărâre, acelaş in-

teres național superior oricăror altor considerații: aceeaș admirație pentru studențimea română.

Da, admirație!

Și pentru Oradea-Mare!

Că doar nu era să se întoarcă studențimea română: bătută de Jidani, la Oradea-Mare.

Barbarie! Sălbătăcie! „Ne compromitem în fața străinătății"! Știm.

Dar uite:

„Străinătatea" — studențimea dela Universitățile din Viena, Praga, Berlin, Varșovia, și celelalte — îi bate pe Jidani de-i zvântă.

Oare și „străinătatea" e acum „barbară și sălbatică"?

Mofturi!

Profesorii „savanți", ai Universităților României — ca și politicianii ignoranți din partide — să aibă în vedere *misiunea istorică a studențimii române.*

Pe cât mai e timp!

Sărbătorirea zilei de 10 Decemvrie, de către întreaga studențime română — la Iași, București, Cluj, Timișoara, Chișinău, Cernăuți — confirmă aceste concluzii. Evenimentele se precipită mai repede de cum și-o închipui politicianii și „savanții".

Vom reveni.

A. C. CUZA
Președintele Suprem al
L. A. N. C.
Profesor la Universitatea
din Iași.

Francmasoneria
în lumina „Protocoalelor"

*Reproduc acest articol, apărut în «Înfrățirea Românească» din 15 Decemvrie 1926 *), spre a completa cele spuse în congresul studențesc dela Craiova, ținut în Decemvrie 1929, și a deschide ochii bieților Români de baștină, asupra rolului nemernic ce joacă în lojile masonice, ca simple instrumente jidovești, contra pătriei lor.*

I. C. Cătuneanu

*) Am adăugit în note mențiunea celor doi autori, cari, după 1926, au publicat studii contra Francmasoneriei: *Ludendorff* și *L. de Poncins.*

In două rânduri am desvăluit în coloanele acestei reviste sufletul nemărturisit al Francmasoneriei și pericolul ce prezintă pentru viața națională a ori cărui popor creștin.

Am arătat cum însuși Papa Leon XIII dela înălțimea îndatoririi lui de a apăra biserica, a intervenit și a felicitat la 1890, prin scrisoare publică, pe autorul *Paul Rosen,* care în studiul lui întitulat *„L'Ennemie sociale"* a denunțat întregii lumi fondul criminal al conducerii masonice.

Spre a nu se putea obiecta că lupta tradițională [1]) a Vaticanului, contra acestei organizații oculte, ar conține o exagerare unilaterală, am reprodus un strigăt de alarmă dintr'o tabără opusă: *nu* din partea clericalilor, ci din partea adversă clericalilor, din partea unui grup imposant de laici, și anume am reprodus în numărul din Septemvrie 1926 al acestei reviste, concluziile deputatului francez *Prache,* împărtășite de o întreagă comisie parlamentară, cu privire la pericolul ce amenință Franța.

Ne-am făcut datoria să deschidem ochii cititorului român asupra unei primejdii, care de mult în Occident preocupă spiritele luminate fie că stau în slujba bisericii, fie că aparțin lumei laice.

La noi, francmasoneria abia acum, după război, a început să intereseze marele public, deși profesorul Universitar Paulescu încă din România mică dăduse alarma.

Chestiunea se prezintă astăzi, după cum am demonstrat, ca o latură a problemii jidovești [2]).

In zadar se va obiecta, că în organizațiile masonice intră și creștini, că acolo se propovăduește nu numai iubirea de aproape, dar mai ales în largă măsură se cultivă sentimentul național [3]); în zadar se va obiecta că francmasoneria din România „nu are nimic comun cu acele loji din streinătate, cari poartă un caracter cosmopolit; în zadar se va declama la toate ocaziile că francmasoneria dela noi reprezintă vatra celui mai înflăcărat patriotism românesc; asemenea declarații ies din fondul de minciună și hipocrizie, cari stau ca temelii nesguduite la baza întregii organizații.

Nu încercăm prin aceste rânduri să extirpăm minciuna și fățărnicia dintr'o instituție ocultă, care de veacuri se nutrește cu atare aliment sufletesc, crește și prosperă prin el.

Adevărații conducători ai francmasoneriei înțeleg bine, că a re-

[1]) Este tradițională politica Vaticanului de a combate francmasoneria pe cale oficială, așa cum a făcut Papa Clemens XII, 21 de ani după înfințarea sectei oculte (1717) prin enciclica *„In eminenti"* din anul 1738. Aceiași atitudine au avut și papii următori până în zilele noastre, și anume: în 1751-, Benedict al XIV prin constituția *„Providas";* 1821, Piu VII prin enciclica *„Ecclesiam";* în 1825, Leon XII prin enciclica *„Tuo graviora";* în 1832, Gregoriu XVI, prin enciclica *„Mirari vos";* în 1865, Piu IX, prin enciclica *„Multiplices inter se";* în 1884, Leon XIII, prin enciclica *„Humanum genus"* (cf. Wetzer und Welte's Kirchenlexicon. Ed. II. Tom. IV. din 1886 sub articolul *„Freimaurer"*, pag. 1983).

[2]) Cu desvăluirea jidanilor în Francmasonerie s'au ocupat și înalți prelați ai Bisericii apusene, precum:

Mgr. Léon Meurin, archevêque — évêque de Port — Louis, *La Francmaconeriere Synagogue de Saten,* Paris, 1893. Acest prelat nu se sfiește să spună adevărul pe față făcând (pag. 11) următoarea constatare: „Ayant accaparé les trésors et pouvoir civil de ce monde, le Juif fait une guerre acharnée, sans merci et sans trêve, à l'Eglise de Jesus-Christ et à tous ceux qui refusent de fléchir le genou devant lui et son veau d'or. Ceindre le front du Juif du *diadème royal* et mettre sous ses pieds le *royaume* du monde, voilà le vrai but de la franc-maçonnerie".

Mgr. Henri Delassus, docteur en théologie, directeur de la „Semaine religieuse", du diocése de Cambrai, *Le probléme de l'heure presente,* Paris 1905, având în frunte o scrisoare a Arhiepiscopului de Cambrai, cu data de 14 Iunie 1904, și o altă scrisoare a Cardinalului Merry del Val, cu data de 15 August 1904, prin care acesta mulțumește autorului în numele Papei pentru trimeterea operei menționate.

Autorul nu se sfiește a demasca pe Jidani în societățile francmasone și la sfârșitul volumului I dela pagina 619 până la 659 reproduce documente zdrobitoare desvăluind machinațiunile jidovești; și totuși eminenți prelați francezi au avut curajul să-i laude studiul așa cum merită, fără a se gândi la consecințe prin faptul că Jidanii sau politicianii jidoviți s'ar simți contrariați prin asemenea manifestațiuni de sinceritate. Iată cum judecă Mgr. H. Mannier, episcop de Lydda, opera lui Delassus:

„C'est un ouvrage savant, documenté, considerable, qui doit être sérieusement etudié et médité par tous les hommes sérieux qui se préoccupent du triste état de notre société, qui en rechenchent les causes et les effets".

In acelaşi sens se exprimă Em. S. Cardinalul Gennari și Mgr. de Cabrières.

[3]) Asupra pretinsului caracter național al unora dintre lojile masonice, vezi demascarea definitivă săvârșită de *E. Ludendorff* în studiul său apărut în 1927 intitulat: *Vernichtung der Freimaurerei durch Enthüllung ihrer Geheimnisse.*

nunța la hipocrizia prin care se ascunde impenetrabilul secret, ar însemna a desființa ordinul masonic.

Scopul urmărit aici, este de a lumina pe acei membri masoni, cari în buna lor credință se mândresc de a face parte dintr'o societate ce, pretinde a sluji cauza neamului românesc.

Acești bieți oameni trebuesc treziți; trebuiesc scuturați până vor vedea realitatea. Ei bine, D-lor, realitatea este cu totul alta, decât vi-se prezintă în logile masonice. Mai întâi de toate, D-voastră nici nu știți unde intrați, nici cu cine lucrați, nici cine vă conduce, nici cum sunteți apreciați de aceia cari efectiv vă conduc.

Intrați într'o celulă minusculă a unui organism pe care nu-l cunoașteți toată viața. Bieți naivi, încântați cu vorbe goale, credeți că ați aflat totul pășind pe o treaptă, când de fapt de asupra voastră se înalță atâtea trepte pe cari nu le vedeți! Pe fie-care din acele trepte stau alte serii de naivi, cari nu știu nimic despre membrii de pe treapta imediat superioară. Totul este aranjat în piramidă cu foarte numeroase trepte. Cei dela bază, cei dela mijloc până sus de tot nu văd vârful. Puținii invizibili din vârf văd însă în jos pe toate treptele până la bază.

Ceiace se debitează ca doctrină membrilor de pe o treaptă diferă de învățământul dat membrilor de pe treapta din imediata apropiere. Tuturor li se predică cu aceiași fățărnicie iubirea de umanitate și grija permanentă de a o ferici. Această notă de minciună este comună întregii propagande masonice; dincolo de hipocrizia vălului umanitar care-i îmbrobodește pe toți, miezul doctrinei diferă dela treaptă la treaptă și chiar dela membru la membru.

Voi, bieți masoni creștini, sunteți turma cuvântătoare mânată către o țintă, ce vă rămâne necunoscută[4]). Intrați ademeniți de formula unui ideal; și viețuiți acolo legați la ochi, pentru-că oculta conducere știe să vă satisfacă micile interese materiale, știe să vă împlinească măruntele ambiții, știe să vă mângîie vanitatea voastră stearpă și ușuratică, în schimbul unei contra-prestațiuni, a cărei valoare, în oarba voastră naivitate, nu o apreciați; vă faceți instrumentul celui mai formidabil adversar al societății creștine și al nației din care v'ați născut.

Pentru a-l mânui cu maximul de efect, francmasoneria și-a făurit instrumentul uman din tot felul de membrii:

din oameni politici ambițioși, ariviști, lacomi de reputație și avere, care cu cât sunt mai sus lansați de mâna ocultă a francmasoneriei — cu atât vor fi în stare să aducă mai prețioase informații conducerii masonice;

instrumentul uman se compune din ofițeri, dornici de o grabnică avansare, fiind gata să pună la curent conducerea ocultă a francmasoneriei cu toate nevoile, nemulțumirile și slăbiciunile armatei;

instrumentul uman se compune din funcționari din administrație și mai ales din poliție, find gata a informa aceiași conducere ocultă despre toate secretele administrației, care stând prin membrii ei la dispoziția francmasoneriei, o poate ajuta în intreprinderile-i subversive sau o poate acoperi cu protecția tăcerii în caz de vină;

instrumentul uman se compune din toți membrii mondeni ai așa zisei bune societăți, farnienți bogați incapabili a-și creia o situație independentă și stimată, gata să destăinuiască conducerii oculte tot ce se petrece în cercurile înalte dându-i astfel posibilitatea să-i exploateze vițiile, pasiunile, lipsurile, și ambițiile cu reducerea netrebnicilor membrii, bine înțeles — la starea de unealtă docilă și inconștientă;

instrumentul uman se compune din conducătorii maselor de muncitori, din acei fruntași socialiști și comuniști, ascunși sub calificativul *democrați*, cari într'un moment dat, la un semn invizibil, ajutați fiind de finanța internațională jidovească, pot ridica mulțimile din vreme pregătite în volbura revoluției distrugând actuala ordine socială economică și politică[5]).

Așa dar francmasoneria, ca mijloc de acțiune al puterii jidovești, își asociază toate forțele sociale spre a-și atinge ținta rămasă necunoscută membrilor ei, punând la contribuție și elementele culturale și factorii politici și ofițerii superiori și mecanismul administrativ și mulțimea proletară, pe care în timp de liniște o ațâță la ură contra clasei conducătoare, iar în situațiuni tulbure, o împinge la dezordine, violențe și vărsare de sânge. Iată propria mărturisire a Jidanilor, autori a *„Protocoalelor Ințelepților Sionului“*, cap. III, în această materie:

„După-ce vom fi creiat prin toate mijloacele ascunse ce ne stau la dispoziție prin mijlocul aurului, care este tot în mânile noastre, după-ce vom fi creiat o criză economică generală, noi vom arunca în stradă mulțimile de lucrători în mod simultan în toate țările Europei. Aceste mulțimi se vor pune să verse, cu voluptate, sângele acelora pe care îi invidiază din copilărie în simplicitatea ignoranței lor, și vor putea să le jefuiască averile. (Cum s'a procedat în Rusia Sovietică). *Aceste mulțimi nu vor atinge pe ai nostri, pentru-că momentul atacului general ne va fi nouă (Jidanilor) cunoscut și vom fi luat măsurile spre a garanta pe ai noștri“.*

Francmasoneria înțelege să facă revoluție spre a înlocui monarchia cu Republica. Acesta este idealul ori-cărui democrat, fie jidan pur sânge, fie jidovit creștin, crescut în oficina presei zise democrate și în lojile masonice. Dovadă că Jidanii prin mijlocul francmasoneriei urmăresc această țintă, rezultă din următorul fragment al Capitolului IV din *„Protocoalele Ințelepților Sionului“*, unde autorul descriind fazele unei revoluții, mărturisește ascunsă a conducerii și recunoaște că acea forță ocultă și insesizabilă este în mâna Jidovimii, invizibilă în organizația francmasonă, în care bieții membrii creștini au rolul de simple păpuși. Luați aminte vă rog, D-lor francmasoni creștini, următoarea mărturisire: *„Ori-ce republică trece prin diferite stadii. Primul stadiu cuprinde primele zile ale nebuniei unui orb, care se*

---

[4]) Pentru cine se îndoeste de adevărata situatie, ce ocupă turma francmasonilor crestini în ordinul secret, reproducem mai jos un fragment dintr'o instructie a Jidanului *Weisshaupt*, întemeietorul sectei masonice a „Iluminatilor“ dela sfârsitul secolului al XVIII. Iată cu ce dispret vorbeste de umplutura loielor: *„Lăsati-mi mie pe brute, pe grosolani si pe imbecili. Există totusi o specie de imbecili, cărora nu trebue să le-o spui, pentrucă poti să tragi oarecare folos din prostia lor. Fără a avea cap, au cel putin bani. Acesti bieți oameni sunt oameni buni si de acestia ne trebue. Ei formează numărul și ne umple punga. Puneți-vă dar pe lucru să prindem cu undita această specia de imbecili; dar să nu le spunem secretele noastre. Acest fel de oameni trebue să rămână tot-deauna convinsi că gradul căruia îi aparțin este ultimul grad“.*

Cf. *N. Deschamps-Jaunet, — Les sociétés secrètes et la société.* Paris, Tome I, 1882, pag. 85.

[5]) Asupra Francmasoneriei ca instrument al Revolutiei, cf. cartea de curând apărută a lui *L. de Poncins*, intitulată: *Les forces secrètes de la Revolution: La Francmaçonnerie. — Le Judaisme*, Paris, 1928.

aruncă în dreapta și în stânga. Al doilea stadiu este acela al demagogiei, de unde naște anarhia și în urmă vine în mod inevitabil despotismul: nu un despotism decretat și prin urmare responsabil, ci un despotism invizibil și necunoscut, dar totuși simțit; este despotismul exercitat de o organizație secretă, care lucrează cu atât mai puține scrupule, cu cât ea lucrează la adăpostul diferiților agenți, a căror schimbare nu numai că nu vatămă societății secrete, dar o susține mai bine și o scutește de a-și cheltui banii răsplătind pe acei agenți pentru serviciile făcute. Cine ar putea să răstoarne o forță invizibilă? ASTFEL ESTE FORȚA NOASTRĂ. FRANCMASONERIA EXTERIOARĂ NU SERVEȘTE DECÂT SĂ ACOPERE PLANURILE NOASTRE; planul de acțiune al acestei forțe invizibile, locul unde lucrează vor rămâne totd'auna necunoscute poporului".

Așa dar, Jidanul, autor al Protocoalelor, recunoaște că există o *francmasonerie externă* pentru naivi; și alta, invizibilă, incontrolabilă și invincibilă, rezervată adevăraților conducători semiți.

Ai început să te desmeticești, Domnule francmason creștin?

Ai înțeles cărui scop servești, unealtă docilă și inconștientă?

Acum să vedem ce opinie are despre D-ta, Domnule membru, adevăratul conducător semit al organizației, din care te mândrești a face parte. Aprecierea o reproducem din capitolul XV al „*Protocoalelor*", din care un cetitor atent va putea desprinde nu numai planul semit de a domina întreaga conducere a statului prin ajutorul membrilor masoni, infiltrați în toate ramurile organizației de stat și în toate straturile societății; va pătrunde nu numai perfidia mijloacelor prin care jidanul, profitând de slăbiciunea „goimilor", îi influențează și îi lumină; dar va mai înțelege — la lumina crudă a mărturisirii — cât de adânc desprețuiește jidanul pe bietul creștin, care îi servește drept instrument. Pentru el are expresii ca „brutele de creștini", „spiritul creștin este instinctiv animalic", ei, „creștinii văd, dar nu prevăd".

Iată la ce vă întrebuințează și cum vă apreciează, D-lor francmasoni creștini:

„*Așteptând venirea noastră la putere, noi vom creia și înmulți lojile masonice în toate țările lumii; noi vom atrage în ele pe toți aceia, cari sunt sau pot deveni agenți eminenți. Aceste loji vor forma principalul nostru birou de informațiuni și instrumentul cel mai influent al activității noastre. Noi vom centraliza toate aceste loji într'o administrație, cunoscută numai de noi (Jidanii) și compusă din Înțelepții noștri. Lojile vor avea reprezentantul lor înapoia căruia va fi ascunsă administrația de care vorbim, și acest reprezentant va da cuvântul de ordine și programul. Noi vom forma în aceste loji sâmburele tuturor elementelor revoluționare și democratice. Compoziția lor va aparține tuturor stratelor sociale.*

„*Proectele politice cele mai secrete ne vor fi cunoscute și vor ajunge sub direcția noastră din ziua apariției lor. In numărul membrilor acestor loji vor fi aproape toți agenții poliției internaționale și naționale* (ca în afacerea Azeff), *pentrucă serviciul lor ne este prețios, având în vedere, că poliția nu numai că poate lua măsuri contra celor ce ni se împotrivesc, dar poate acoperi actele noastre, poate creia pretexte de nemulțumire* etc. *Aceia, cari intră în societăți secrete, sunt de obiceiu ambițioși, aventurieri și în general oameni ușuratici, cu cari nu vom avea greutate să ne înțelegem spre a duce la îndeplinire proectele noastre.*

„*Dacă se produc dezordine, aceasta va însemna că noi am avut trebuința să tulburăm liniștea spre a distruge o solidaritate prea mare. Dacă se formează un complot undeva, șeful complotului nu va fi altcineva, decât unul dintre servitorii noștri cei mai credincioși. Este natural să fim noi (Jidanii) și nimeni altul cari conducem afacerile francmasoneriei, căci noi știm unde mergem, noi cunoaștem scopul final al ori-cărei acțiuni; pe când creștinii nu cunosc nimic nici chiar rezultatul imediat:* ei se mulțumesc de obiceiu cu un succes momentan de amor propriu în executarea planului lor, fără a observa, că acest plan nu pornește din inițiativa lor, fără a observa că le-a fost sugerat de noi. Creștinii intră în loji de curiozitate sau cu speranța de a gusta din praznicul public cu ajutorul lojelor; unii intră în loji spre a avea posibilitatea de a exprima înaintea publicului visurile lor irealizabile, cari nu se bazează pe nimic: ei sunt însetați de emoțiunea succesului și a aplauzelor, pe cari noi le împărțim cu dărnicie. Noi le acordăm bucuros acest succes pentru a profita de mulțumirea lor de ei înșiși și grație acestui succes bieții oameni acceptă sugestiunile noastre fără a băga de seamă, fiind ferm convinși că în infailibilitatea lor ei exprimă idei proprii și că nu este cu putință să însușiască ideile altora. Nu vă puteți închipui cum poți aduce pe cei mai inteligenți creștini la o naivitate inconștientă, cu condiția să-i faci a fi mulțumiți de ei înșiși, și în același timp cât este de ușor a-i descuraja prin cel mai mic insucces, chiar numai prin faptul de a opri aplauzele și de a-i aduce la o supunere servilă dacă faci să obțină un nou succes.

„Cu cât ai noștri desprețuesc succesele sgomotoase, numai să ducă la îndeplinire proectele lor; cu atât creștinii sunt gata să sacrifice toate proectele lor, numai să aibă succes.

„*Această psichologie ne ușurează considerabil putința de a conduce. Acești tigri în aparență sunt sufletele de oi și capetele lor sunt complectamente seci. Noi le-am pus înainte ca o amăgire visul absorbării individualității umane prin unitatea simbolică a colectivismului. Ei nu au lămurit încă și nu vor lămuri că această amăgire violează în mod evident cea mai importantă lege a naturii, care a făcut din prima zi a creațiunii pe fiecare om diferit de ceilalți, tocmai spre a afirma individualitatea sa.* Faptul, că am putut aduce la această nebunească orbire, nu dovedește oare cu o claritate uimitoare, cât de puțin desvoltat este spiritul lor față de al nostru? Această circumstanță este garanția principală a succesului nostru".

„Cât de prevăzători au fost vechii noștri înțelepți, zicând că pentru a atinge o țintă nu trebue să te oprești în fața mijloacelor și nu trebue numărat numărul victimelor sacrificiate. Noi am dat pe acest pământ poporului nostru o putere, pe care nici o dată nu ar fi îndrăsnit să o viseze. Victimele relativ puține dintre ai noștri l'au păzit să nu piară.

„Moartea este sfârșitul inevitabil al fiecăruia. *E mai bine să accelerezi sfârșitul acelora cari pun piedeci întreprinderii noastre.... Noi vom face se moară francmasonii în așa fel, în cât nimeni afară de frații lor din loji să nu bănuiască ceva, nici chiar victimele condamnațiunii noastre; ei mor cu toții când aceasta este necesar, ca de o boală normală.*

„Știind aceasta, francmasoneria însăși nu îndrăznește să protesteze. Aceste măsuri au extirpat din

sânul francmasoneriei ori ce germen de protestare. Predicând creştinilor liberalismul, noi ţinem poporul şi agenţii noştri în cea mai complectă supunere".

Ne oprim aici cu mărturisirea iudaică.

Din această destăinuire se face deplină lumină pentru cine vrea să înţeleagă: Francmasoneria, condusă efectiv de Jidani, întrebuinţează pe creştini ca instrumente, le perverteşte mentalitatea nimicindu-le credinţa în puterea creatoare a personalităţii spre a o îneca în gloata democraţiei; iar la momentul oportun îşi suprimă în mod criminal, dar incontrolabil pe toţi acei membri, cari au devenit periculoşi când au ajuns să afle prea multe din tainele sectei scelerate.

Mărturisirea din fragmentul mai sus citat, că Jidanii, atot puternici în francmasonerie, fac să moară la timp acei membri creştini prea mult ştiutori sau adversari, cari se opun intreprinderii lor, această mărturisire confirmă faptul denunţat de Papa Leon XII, prin enciclica din 1884 intitulată: *„Humanum genus"*, formulat în următorii termeni:

„Nu este o raritate ca pedeapsa cu moarte să se aplice acelora dintre membri, cari au fost dovediţi de a se fi împotrivit ordinelor şefilor; aceasta se practică cu atâta abilitate în cât, de cele mai multe ori executorul acestor sentinţe de moarte scapă de urmărirea justiţiei".

Mă opresc aici.

Poate că expunerea de mai sus va contribui a deschide ochii Românilor născuţi, iar nu făcuţi, cari s'au rătăcit în ungherele tainice şi vinovate ale Francmasoneriei.

I. C. CĂTUNEANU
Profesor la Universitatea din Cluj.

Două probleme inexistente pentru sociologia dlui Gusti şi pentru „Institutul Social Român"

I. Decadenţa politicianismului

Pornim dela faptul că *„Institutul Social Român"* (I. S. R.) n'a lămurit nici o problemă într'aşa fel, ca mulţimea de reformatori sociali, iviţi după răsboiu în România Mare ca ciupercile după ploaie, să poată fi ţinută în frâu de o opinie publică bine informată asupra scopurilor şi mijloacelor de realizare a acestor scopuri. Această dezorientare a fost, dimpotrivă, sporită prin activitatea I. S. R., care a prezintat publicului, prin conferinţe şi publicaţiuni, cele mai diferite şi divergente păreri, fără ca cineva, zicem preşedintele I. S. R., să facă o triare a acestor păreri şi să precizeze, pe temeiuri ştiinţifice, posibilităţile de înfăptuire a diferitelor reforme.

Mai întâiu trebuie să precizăm noi: ştiinţa nu poate arăta ce scopuri trebue să urmărim în reformele sociale, cum nici nu ne poate spune dacă o reformă e necesară, utilă sau dăunătoare. Noi nu le putem dovedi, în mod ştiinţific, spre pildă sioniştilor, că reînfiinţarea statului jidovesc este necesară, utilă sau păgubitoare, şi nici ei nu ne pot dovedi nouă, deşi încearcă a o face, că existenţa României Mari nu e necesară. Dar ştiinţa socială ne poate spune în mod precis că, dacă urmărim scopul de a întări România Mare şi de a-i asigura viitorul, noi trebue să năzuim a scăpa cât mai repede de sionişti, comunişti, etc., şi ea ne poate arăta şi cele mai potrivite mijloace pentru atingerea acestui scop. Şi am putea înşira o serie de scopuri pe cari orice Român se strădueşte a le înfăptui: desrobirea economică a ţăranului, sporirea producţiei, echilibrarea bugetului, stârpirea corupţiei, buna organizare a educaţiei tineretului, întărirea armatei, concilierea conflictelor între clasele sociale, înlăturarea antagonismelor etnice, et., etc. Şi întru cât I. S. R. şi-a propus şi deslegarea problemelor de reformă socială, eram în drept să aşteptăm o sistematizare şi ierarhizare a acestor scopuri după importanţa şi actualitatea lor, şi în urmă o lămurire completă asupra mijloacelor de acţiune practică. In această a doua parte, sociologii Institutului ar fi trebuit să arate cum se pot aplica, în societatea noastră concretă, rezultatele cercetărilor sociologice.

Spre surprinderea noastră am constatat că şcoala sociologică a dlui *Gusti*, din care a ieşit manualul dlui *Petru P. Ionescu*, este o şcoală sceptică. Ea ne spune că legile sociale sunt nesigure şi cu desăvârşire problematice şi că ştiinţa socială este abia la începuturile ei. Dar atunci: de unde pretenţia de reformă socială? Ce rost ar mai avea, pentru acţiunea practică, un laborator de alchimie, sau de astrologie socială? Ar fi fost doar mai bine, ca dnii sociologi din şcoala dlui Gusti să aştepte rezultatele „monografiilor" şi ale celorlalte cercetări importante înainte de a intra în probleme de reformă socială! Abia după ce prin empirism şi observaţie, prin clasificarea faptelor adunate şi ordonarea fişelor, domniile lor ar fi ajuns să constate că Jidovii ne pradă ţara, ei ar putea trece la arătarea, iarăşi empirică, etc., etc., a mijloacelor potrivite pentru împiedicarea acestor jafuri.

Dar există o sociologie, necunoscută Institutului Social Român, care, în baza observării faptelor, a reuşit să fixeze legi sociale, să arate cari sunt condiţiile de existenţă a societăţilor omeneşti. Astfel zice Aristotel în „Politica" sa: *„Diversitatea de origină poate deasemenea să producă revoluţiuni, până când amestecul rasselor devine complect; căci Statul nu se poate alcătui din primul neam venit, după cum nu se formează în orice împrejurări. De cele mai multe ori, prefacerile acestea politice au fost pricinuite prin admiterea la dreptul de cetăţenie a unor străini domiciliaţi de multă vreme, sau a unor noi sosiţi"*.

Aristotel dă numeroase exemple din istoria cetăţelor greceşti. De atunci exemplele date de istorie au sporit se înţelege într'un mod extraordinar şi ele confirmă *legea generală: Clasa conducătoare a unui Stat trebue să fie omogenă.* Admiterea de elemente străine, neasimilate din punct de vedere fizic şi psihic, în clasa conducătoare, va slăbi şi distruge organismul social. Exemple de asimilare şi absorbire lentă a elementelor eterogene ne dă imperiul roman, iar în clipa ce această asimilare n'a mai fost cu putinţă începe decadenţa şi desoluţia. In imperiul britanic vedem aceleaşi fenomene: problema irlandeză n'a putut fi rezolvată decât prin crearea Statului liber irlandez, dat fiind că clasa conducătoare n'a putut asimila elementele irlandeze din cauza deosebirii de origine şi de religie.

Şi *Paul Barth* constată această condiţie de omogenitate pentru existenţa societăţii. El zice: (Die Philosophie der Geschichte als Soziologie, ed. a 3-a şi 4-a, Leipzig 1922,

pg. 125—126): *„Şi unde o minoritate păstrează nu numai o confesiune diferită de cea a marei majorităţi, ci şi o religie cu totul deosebită şi din care rezultă şi moravuri deosebite, fără ca diferenţa între majoritate şi minoritate să fie ştearsă prin idei filozofice, acolo această minoritate va fi un corp străin spiritual. In această situaţie erau, mai ales după cucerirea lui Timur, în Statele islamite creştinii sirieni, cari s'au concentrat în munţi şi au trebuit să se izoleze de populaţia islamită, cum în aceeaş situaţie sunt şi jidovii încă astăzi în multe părţi ale Europei, la cari însă, pe lângă diferenţa religiunii, se mai adaogă şi diferenţa obârşiei. Acolo unde Jidovii nu mai trăesc izolaţi, ideile mai noui comune formeaz ălegătura între ei şi împrejurimea lor. ELIMINAREA CORPURILOR STRĂINE INSĂ, CARI RĂMÂN STRĂINE, ESTE IN MOD EVIDENT O CONSECINŢĂ A PUTERII SOCIETĂŢII, DEACEEA EA ESTE PENTRU SOCIOLOG UN FENOMEN IMBUCURĂTOR. O primire a străinului, dacă nu se face în temeiul unor idei noui, ci în urma diminuării forţei ideilor vechi, n'ar fi decât un semn de slăbiciune*". Barth afirmă că *intoleranţa* este un semn de putere spirituală.

Deci problema e destul de lămurită pentru ştiinţa socială, care ne arată, pentru cazul nostru concret, că eliminarea Jidovilor, dată fiind voinţa lor nestrămutată de a rămânea străini, este condiţie elementară şi fundamentală pentru existenţa Statului nostru. Şi atunci cum să ne explicăm că I. S. R. n'a văzut această problemă şi n'a cunoscut această lege şi cum să ne explicăm că dl *Petru P. Ionescu* n'a amintit în manualul său existenţa acestei legi, pe care elevii o pot lesne desprinde în temeiul cunoştinţelor lor istorice. Dar, considerând că I. S. R. împreună cu preşedintele său stă sub presiunea politicianismului jidovit, explicarea e destul de uşoară. Situaţia se prezintă în felul că I. S. R. stă în slujba tendinţelor imperialiste ale Jidanilor, din ţară şi străinătate, iar nu în slujba intereselor româneşti. Pe când condiţiile de existenţă ale Statului nostru reclamă reforme sociale în direcţia întăririi naţionalismului românesc intolerant, prin reacţiune împotriva intoleranţei jidoveşti, I. S. R. năzueşte să propage idei de toleranţă, de umanitarism şi pacifism, deschizând drum liber pentru aspiraţiunile de dominaţiune politică ale sectei mosaice. I. S. R., în loc să constate cu obiectivitate senină, decadenţa clasei conducătoare actuale, măcinată prin lupte de partid, coruptă prin banul jidovesc, dezorientată în problemele de organizare a activităţii în toate domeniile, şi în loc să constate necesitatea de reforme menite să dea clasei conducătoare omogenitatea fizică şi psihică, necesară pentru păstrarea integrităţii hotarelor patriei noastre, acest Institut contribue la slăbirea puterii de rezistenţă a clasei conducătoare şi-i pregăteşte o cădere sigură printr'o revoluţie, aşa cum trebue să se întâmple după legea stabilită de Aristotel.

E vorba acuma să vedem, dacă această *revoluţie, pregătită în mod sistematic de Jidanii sionişti, comunişti, socialişti, liberali, ţărănişti* — cu un cuvânt de Jidani, va avea ca rezultat instituirea dictaturii sovietice jidoveşti, sau dacă nu cumva, în clipa hotărîtoare, se poate ridica o nouă forţă, care să-i măture şi pe politicianii şi pe Jidani dela conducerea politică, instituind *„DICTATURA NAŢIONALISTĂ"*. Jidanii simt această posibilitate, şi ţipetele lor împotriva studenţilor prevestesc primejdia ce-i ameninţă. Pe de altă parte, şi marea mulţime a intelectualilor români, funcţionari, profesori, învăţători, etc., au început să discute posibilitatea unei reforme politice, care să oprească decadenţa şi destrămarea clasei conducătoare. Problema „dictaturii" s'a pus deci din ambele părţi.

Numai I. S. R. n'a pus această problemă, şi n'a crezut că ar fi momentul să lămurească cel puţin publicul asupra scopului şi mijloacelor. Dimpotrivă, I. S. R. ne-a dat iarăşi o serie de conferinţe, mai mult sau mai puţin interesante, despre „Experienţa politică şi socială contimporană, conferinţe cari, Doamne fereşte, vor apare într'un volum, lămurindu-ne asupra posibilităţilor de a întemeia *„PAN-EUROPA"*.

Intre timp „comuniştii" manifestează, în aplauzele presei jidoveşti din toată lumea, în toate oraşele noastre, iar poliţia şi jandarmii îi „păzesc" pe studenţii români ca nu cumva să spargă vre-un geam jidovesc, pe când Jidanii urlă în parlament şi în gazetele lor că aceşti studenţi sunt nişte barbari, cari trebuesc exterminaţi cu baionete şi gloanţe şi trebue aruncaţi în temniţe unde să le putrezească oasele. Şi I. S. R. vorbeşte de *„PAN-EUROPA"* şi *PACIFISM!!* Ce idilă în mijlocul unor frământări cari prevestesc furtuni sociale hotărîtoare pentru soarta Naţiunii Româneşti!

Dar să-i lăsăm pe aceşti fericiţi în visurile lor umanitariste şi să ne întoarcem la analiza problemei noastre: *ce şanse are la noi dictatura, şi anume dictatura de stânga (iudeosovietică) şi cea de dreapta (naţionalistă).*

II. Dictatura

Ce este dictatura? Este, ca să nu lungim vorba, concentrarea „puterii executive" într'o singură mână. „Dictatorul" apare însă în istorie sub diferite înfăţişări. El poate avea mandat limitat pentru înfăptuirea unui scop precis, mandat primit dela o autoritate legală, dela „suveran", fie acest suveran o persoană sau o corporaţiune (senatul roman). Acest dictator nu poate da legi, dar poate lua măsuri impuse de scopul urmărit cari pot fi şi extralegale. Dar dictatorul poate uni în mânile sale şi puterea executivă şi legislativă, astfel că dictatura poate trece în despotism. „Dictatura" este independentă de „forma imperii", adică ea e compatibilă şi cu monarhia şi cu oligarhia şi cu democraţia, dar ea îşi schimbă înfăţişarea după „forma regiminis", care este, în extremele ei, după difiniţia lui Kant, sau republicană, sau despotică (vezi Kant, Spre Pacea eternă).

Intr'o democraţie un demagog e un „dictator" mai despotic, decât poate fi un „dictator" într'o oligarhie bine consolidată, sau decât poate fi un „monarh absolut". Prin urmare, ar fi vremea ca cel puţin domnii cari fac adunări şi vorbesc despre dictatură să nu confunde noţiunile şi să nu opună „dictatura" — „democraţiei". Democraţia noastră e mai dictatorială şi despotică, decât o monarhie absolută, ne mai vorbind de monarhia constituţională, *care ea singură este „democraţie"*. Incepând cu Aristotel, şi ajungând la Locke, Montesquieu şi Kant ştiinţa politică (pe care I. S. R. nu o cunoaşte) a arătat că maximul de libertate şi democraţie se poate dobândi numai prin „separaţiunea puterilor", printr'o „constituţie mixtă", care să cuprindă elemente monarhice, oligarhice şi democratice. Confuziunea puterilor duce totdeauna la „despotism", la dictatură, oricare ar fi „forma imperii".

In situaţia aceasta de confuziune a puterilor ne găsim azi. E un rezultat al evoluţiei istorice. Prin

votul universal și agitațiile neîncetate ale demagogilor, puterea executivă reprezentată prin monarhul constituțional a fost tot mai mult restrânsă în folosul parlamentului condus de „șefiĭ de partide", de demagogi. Rezultatul se cunoaște și din istorie și la noi în momentele de față: lupte între șefii de partide, dezorganizarea și corupția în administrație, jaf în banul public, mizerie economică, — mișcări revoluționare. Rezultatul nu poate fi decât: dictatura, și anume sau *dictatura prin mandat*, deci dictatura menită să restabilească situațiunea puterii executive, și să îngrădească sfera de competință a puterii legislative (a parlamentului; chestiunea dacă acest parlament e „corporativ" sau nu, n'are mare importanță), sau *dictatura despotică* care să absoarbă și puterea legislativă. *Cea dintâiu e reprezentată prin FASCISM, a doua prin BOLȘEVISMUL IUDAIC.*

Intre fascism și dictatura militară e numai o deosebire formală, întrucât fascismul a organizat o armată proprie pentru a institui dictatura, pe când în Spania dictatura a fost instituită cu ajutorul direct al armatei. In mod necesar această dictatură se va întoarce spre „forma imperii" reprezentată prin „monarhia constituțională", așa cum există și în Statele Unite și în Germania, numai că aceste monarhii sunt elective și nu ereditare. Dictatura sovietică, iudaică, este forma despotismului extrem, este instituirea stăpânirii unei minorități prin teroare și crime și menținerea ei tot prin aceste mijloace. Numai fanatismul, intoleranța și instinctele primitive ale Jidanilor au putut inventa această formă de guvernământ, împotriva tuturor legilor morale și împotriva naturii omenești. Pentru noi această dictatură ar însemna căderea întregei nații românești în robia cea mai cumplită, ar însemna dispariția noastră din rândul popoarelor lumii.

Iată problema care se pune fiecărui intelectual român! Toate discursurile democratice, toate articolele de gazetă în care se amestecă dictatura, democrația, parlamentarismul, Statul corporativ, etc., nu sunt decât vorbe și iar vorbe fără nici un înțeles precis. Jidanii apără democrația, și toate măsurile cari ar scădea șansele instituției dictaturii lor, sunt antidemocratice, iar intelectualii români sunt așa de prinși în vraja democratismului, reprezentat chiar prin cel mai corupt despotism al șefilor de partide, încât *se sperie când se pronunță cuvântul dictatură, și mai ales se sperie de perspectiva să nu mai poată dobândi un mandat retribuit cu 1000 lei pe zi!!!*

Iată deci cum șansele bolșevismului cresc în funcțiune de retribuția democratică! a parlamentarilor români. Și nu se găsește nimene care să-i trimită pe acești democrați acasă la nevastă și copii și să pună rânduială în administrația țării, pentru a curma odată poftele hienelor comuniste! I-am putea chema apoi iarăși pe acești reprezentanți ai națiunii, să facă legi în liniște, și scutiți de grija de a se amesteca în administrație, pela casa pădurilor, pela fondurile bisericești și oriunde le miroasă a sperț. Și-ar redobândi și ei demnitatea de oameni și cetățeni români și nu s'ar face de râs cu slugi jidovești, cari pregătesc prăbușirea Statului nostru.

DECI SĂ INDRĂZNIM A ROSTI CUVÂNTUL „DICTATURĂ" FĂRĂ SFIALĂ, CĂCI IN ACEST CUVÂNT E CUPRINSĂ POSIBILITATEA DE A FACE DIN STATUL ROMÂN O MONARHIE CONSTITUȚIONALĂ, PUTERNICĂ, LIBERĂ ȘI FERICITĂ.

Traian Brăileanu
Profesor la Universitatea din Cernăuți.

Statutul „Tineretului L. A. N. C."

— Introducere —

„Tineretul L. A. N. C." e o Asociație de suflete generoase și iubitoare de Neam, care luptă, cu un călduros avânt în contra *Primejdiei jidănești*, — și pe care se reazemă, cu deplină încredere, „Liga Apărării Naționale Creștine".

Făcând parte din Ligă, Asociația „Tineretul" trebuie să-și primească organizația dela Șefii Ligii, — cari îi trimit „Statutul".

*

Inainte de toate, membrii acestei asociații trebuiesc să înțeleagă două lucruri de o importanță capitală:

I. — „Tineretul L. A. N. C.", — fiind recrutat din *Intelectualitatea aleasă* a Nației, — e chemat să alcătuiască *Corpul profesoral* al Ligii și să constitue un fel de *„Școală Normală"*, făcând parte din Ligă, — adică din *„Școala cea mare și sfântă a Naționalismului și a Creștinismului"*.

„Tineretul" trebuie deci să fie, în acelaș timp, *naționalist* și *creștin*.

II. — „Tineretul L. A. N. C." mai trebuie să fie organizat ca o *oaste bine disciplinată* — care *„execută fără să discute"*, ordinele căpeteniilor ei.

Astfel „Tineretul" nu se va ocupa decât de *Invățământul național* și *creștin* al Masselor Poporului Român, — și va evita orice discuție, mai ales cu *caracter politic de partid.*

STATUT

I. — Recrutarea Membrilor

Art. I. — Asociația „Tineretului L. A. N. C." se compune din *Studenții* tuturor Universităților, — *Elevii* tuturor Școalelor superioare, — precum și din toți *Titrații* cari și-au terminat studiile și se îndeletnicesc cu vre-o profesie oarecare.

Studentele din Universități și din Școalele superioare, formează *Secții femenine* ale „Tineretului L. A. N. C."

Art. 2. — Numărul membrilor e nelimitat.

Art. 3. — Elevii din Școlile secundare, ce voiesc să facă parte din Asociație, formează *Secții de educație*, deosebite.

Aceste secții sunt conduse de Membrii „Tineretului L. A. N. C.", — delegați *ad hoc* de *Centru*, — cari sunt *obligați* să alcătuiască, din elevii recrutați în Școalele secundare, *Frății de Cruce*", și să le educe în spiritul Ligii.

Iar când elevii vor intra în Universitate, ei vor deveni de drept Membrii activi ai „Tineretului L. A. N. C."

II. — Organizația.

Art. 4. — „Tineretul L. A. N. C." se compune din Secții.

O Secție reprezintă *un an de studiu.*

Ea e condusă de un Șef, sau Președinte, — ce e ales, pentru un an, de camarazii lui, — și e numit de *Centru*, după prealabilă cercetare.

Președintele e ajutat de doi Vicepreședinți, — care îl pot înlocui în caz de boală, — și de un Secretar, care întocmește un registru cu numele Membrilor înscriși. Acest registru va servi și în anul următor, când va fi predat noului Secretar.

Art. 5. — O Secție comunică, prin Președintele ei, cu alte Secții și cu *Șefii* imediat superiori (Decan, Rector), ai Organizației, —

iar, prin aceşti din urmă cu *Centrul.*

Art. 6. — Alegerea Preşedintelui şi a Comitetului Secţiei se face prin bunăînţelegere şi prin aclamaţie.

Şi numai în cazul excepţional, când doi Membrii, de aceeaş valoare, candidează pentru un acelaş loc şi nu ajung să se înţeleagă, alegerea se face *din oficiu*, de *Centru*, — după o anchetă, cu ascultarea părţilor adverse.

Art. 7. — *„Secţiile femenine“* şi *„Secţiile de educaţie“* au o Organizaţie analoagă cu a Secţiilor „Tineretului L. A. N. C.“

Ele se pun în legătură cu *Centrul* prin Inspectoratul respectiv.

III. — Gradele ierarhice.

Art. 8. — Cum într'o Facultate, sau într'o Şcoală superioară, sunt mai mulţi ani de studii şi deci mai multe Secţii, Preşedinţii acestor Secţii formează împreună „Consiliul“ Facultăţii sau al Şcoalei superioare.

Ei se întrunesc şi aleg, dintre ei, tot prin aclamaţie, pe cel mai capabil,—care e numit de *Centru*, „Decan“, şi care reprezintă Facultatea sau Şcoala respectivă.

Şi cum o Universitate e compusă din mai multe Facultăţi, Decanii acestor Facultăţi se întrunesc cu cei ale Şcoalelor superioare, şi formează „Senatul Universităţii“.

Ei aleg dintre ei, iarăşi prin aclamaţie, pe cel mai calificat, — care e numit, de *Centru*, „Rector“ şi care reprezintă întreaga organizaţie a „Tineretului“ dintr'o localitate universitară.

Astfel, Organizaţiile din Bucureşti, Iaşi, Cluj, Timişoara, Chişinău, etc., au fiecare câte un Rector al „Tineretului“.

Art. 9. — Singuri Rectorii şi Decanii sunt în legătură cu *Centrul.*

Prin Decani, *Centrul* află cum lucrează secţiile, — acordă diferitele grade ierarhice, — şi e pus în cunoştinţă de contestaţiile ivite la alegerile Preşedinţilor şi Comitetelor Secţiilor.

Art. 10. — Pentru conducerea „Tineretului“ L. A. N. C.“, *Centrul* utilizează un *Comitet de Inspecţie* compus din Membrii titraţi, — care fac parte din „Marele Consiliu al Ligii“, — şi cărora le dă *delegaţii speciale*, pentruca să inspecteze activitatea Asociaţiei în diverse direcţii.

Astfel, unul din aceşti delegaţi e însărcinat cu îndeplinirea publicării ziarului, revistei, broşurilor, manifestelor;

altul, cu inspecţia îndatoririlor religioase;

al 3-lea, cu activitatea propagandei în Ţară;

al 4-lea, cu propaganda din Străinătate şi cu stabilirea de legături între „Tineret“ şi Organizaţiile similare din diferite Ţări;

al 5-lea, cu inspecţia activităţii *„Secţiilor femenine“;*

al 6-lea, cu inspecţia activităţii *„Secţiilor de educaţie“;*

al 7-lea, cu inspecţia excursiilor, a sporturilor, etc...

Toate Oragnizaţiile Universităţilor, ale Facultăţilor şi ale Şcoalelor superioare, — precum şi aceea a Comitetului de Inspectori, — sunt puse sub supravegherea directă a *Centrului*, — care lucrează printr'un Delegat general.

IV. — Indatoririle naţionale ale Membrilor.

Art. 11. — Membrii „Tineretului L. A. N. C.“, fiind toţi *Şcolari*, au două feluri de îndatoriri, — după cum ei se află în *perioada şcolară a anului* sau în *timpul vacanţiilor.*

a. — In *perioada şcolară*, Membrii au obligaţie primordială: — aceea *de a se instrui*, pentru ca să devie, mai târziu, Maeştri în Profesia pe care o vor îmbrăţişa, şi să fie astfel *Factorii Progresului civilizator*, de care Naţia are o nemăsurată nevoe.

Prin urmare, în această perioadă, ei trebuiesc *să nu se ocupe decât de Invăţătură.*

Totuşi, în cursul anului şcolar, ei pot contribui la răspândirea, printre Camarazi, a *„Doctrinei L. A. N. C.“*, — făcând pe aceştia să citească publicaţiile de propagandă scrise de Conducătorii Ligii, — publicaţii ce se pot procura la *Centru.*

In plus, ei sunt datori să nu cumpere nimic dela Jidani.

b. — *Vacanţiile* constituesc adevărata epocă de activitate a „Tineretului L. A. N. C.“

In timpul Vacanţiilor, Membrii devin *Apostolii propagatori* ai *Doctrinei naţionale cuziste*, — pe care trebuie să o împrăştie, cu profuzie, în propriile lor familii, — printre cunoscuţi, — şi printre necunoscuţi, pe care întâmplător îi întâlnesc în cale.

Ei trebuiesc să se întreacă, care mai de care, să facă cât mai mulţi aderenţi Ligii. — şi să înfiinţeze cât mai multe „Frăţii“, din persoane neînscrise în Ligă.

Şi cum mulţi dintre dânşii sunt din oraşele din Provincie, sau locuesc chiar la Ţară, ei trebuesc să întocmească fiecare o serie de Conferinţe sau de Şezători, cu sau fără Serbări, — dar ţinând întotdeauna seama de preceptele Moralei Creştine, — în care să dea citire unor fragmente din publicaţiile susmenţionate, — şi în urmă să le desluşească verbal auditorilor.

Dar, pentru ca să fie apţi a îndeplini acest înalt scop, ei trebuiesc, mai întâiu să *citească*, să *recitească* şi să *mediteze* aceste publicaţii, — căci un profesor nu poate să explice clar elevilor lui decât *Adevăruri*, asupra cărora el a căpătat, prin studiu, o convingere deplină şi nestrămutată.

V. — Indatoririle religioase.

Art. 12. — Liga Auărării Naţionale fiind *Creştină*, trebuie ca acest sfânt epitet *să nu rămâie literă moartă.*

E deci indispensabil ca cei mai distinşi reprezentanţi ai ei să devie *adevăraţi Creştini*, citind, recitind şi meditând *Sfintele Evangheli*, *Faptele* şi *Epistolele Apostolilor*, — şi, ca desluşire, publicaţia „Biserica şi Sinagoga“ ce în curând va ieşi de sub tipar.

Dar nu e de ajuns.

Mai trebuie ca, în toate Duminicile şi în toate principalele Sărbători, ei să meargă la Biserică, — unde să aducă prinosul adoraţiei dumnezeescului Invăţător, — ce, în fiecare zi, în timpul Liturghiei, se jertfeşte pentru *iertarea păcatelor*, întregei Omeniri.

In Bisericile ce n'au cor, Membrii „Tineretului“ pot să cânte în locul corului şi astfel să dea răspunsuri la rugăciunile Preotului.

Efectul unor asemenea manifestaţii de pietate va fi de sigur covârşitor, — şi va aduce la Creştinătate şi deci în Ligă, o mare mulţime de indiferenţi.

De altfel la ieşirea din Biserică, şi chiar pe stradă Membrii „Tineretului“ vor putea împărţi Statutele „Frăţiilor L. A. N. C.“.

VI. — Indatoririle Şefilor.

Art. 13. — Preşedinţii Secţiilor sunt datori să aibă registre, în care să însemneze *purtarea naţională* şi *religioasă* a tuturor Membrilor „Tineretului“, activitatea propagandei lor personale, precum şi zelul depus în îndeplinirea însărcinărilor, — în vederea recompenselor pe care le va acorda *Centrul.*

Art. 14. — Decanii şi Rectorii sunt în legătură directă cu *Centrul.*

Ei primesc ordinele *Centrului* şi le transmit Secţiilor spre executare.

Art. 15. — Toţi Şefii au datoria să stimuleze şi să activeze propaganda, — de a cărei lâncezire ei sunt răspunzători.

Art. 16. — *Centrul* se află în București, strada Calomfirescu 17.

VII. — Propaganda.

Art. 17. — Propaganda se adresează tuturor Românilor, — și anume:

1. — Țăranilor agricultori, — Negustorilor, — Meseriașilor, — Funcționarilor, — Profesioniștilor liberi;

2. — Muncitorilor din regiunile miniere și petrolifere, — din Porturi, — dela Căile ferate, — de prin Uzine, Fabrice, Ateliere, etc.;

3. — Tinerimii din Școli, — și din Armată.

Asupra acestor trei categorii, trebuie să se îndrepteze activitatea Membrilor propagandiști,—cari vor avea să lupte, în primul rând împotriva *Comunismului jidănesc* și *Franc-Masoneriei*, ce au pătruns printre Muncitori și printre Ostași, și să combată *Sectele subversive iudaice* (Adventismul, Sabatismul, etc.), ce atacă Biserica creștină.

VIII. — Insignele și recompensele.

Art. 18. — Toți Membrii „Tineretului L. A. N. C." vor purta insignele Ligii, — care se deosebesc după grade. (Vezi *Statutul* special pentru „Insigne").

Insignele se pot procura la *Centru*, care le vinde în cost.

Ele servesc *Centrului* pentru stabilirea numărului Membrilor, și sunt eliberate împreună cu un *Brevet personal*, ce le justifică.

Nimeni nu le poate cumpăra din Comerț, — și nimeni nu le poate purta, *fără învoirea Centrului.*

Art. 19. — Când un Membru se distinge prin zelul și activitatea sa, el e răsplătit, de *Centru*, printr'o citare solemnă la „Ordinea de zi" — și printr'o înaintare în ierarhie.

IX. — Dispoziții generale.

Art. 20. — La intrarea în „Tineret", nu e trebuință decât de o petiție semnată de candidat, în care el cere *Centrului* admiterea. Nu e nevoe să se ia *legături prin Jurământ.*

Ieșirea din „Tineret" are loc ori prin expulsare, decretată de *Centru*, — ori prin o demisie semnată și motivată, înaintată *Centrului.*

Vice-Președintele „L. A. N. C."
Dr. N. C. Paulescu
Profesor la Universitatea din București

Aprobat
Președintele suprem al „L. A. N. C."
Prof. A. C. Cuza

„Vlad Țepeș" și Jidanii

In ziarul dlui Grigore Filipescu, *în* Epoca *din 25 Nov. 1929, No. 247, sub titlul* Mauriciu Blank, *se preaslăvește memoria acestui Evreu, pentru faptele sale mari* în concordanță cu interesele Statului Român, *dându-i-se aureola luptătorului național, în economia financiară a țării și încadrându-l astfel între figurile istorice ale Neamului Românesc.*

Se zice între altele: A murit „Mauriciu Blank. Deși albit de ani, era încă în plină activitate, ajutând conducerea formidabilei instituții financiare pe care el o creiase, și contribuind de multe ori la soluționarea problemelor financiare ale statului român..., în finanța noastră... a fost figura cea mai proeminentă... creator genial... In timpul războiului de intregire M. Blank a dat statului un larg ajutor... își plecă părintește urechea la nevoile celor mulți... *rege al finanței.* Nicolae Filipescu n'a propus nici odată pe nimeni la Jokey-Club. A voit însă să fie nașul lui Mauriciu Blank.

„Marele financiar a refuzat însă propunerea lui Nic. Filipescu, deși nu putea fi nici o îndoială asupra izbânzii.

„România pierde în Mauriciu Blank un neîntrecut realizator și un suflet mare".

„Odihnească-se în pace. Și-a făcut din plin datoria și a binemeritat dela patria sa".

Cu disgust citesc aceste rânduri unde se tămâiază incarnarea iubirii de argint, „regele finanței", Jidovul cămătar, creatorul formidabilei bănci jidovești, speculându-se acest popor nenorocit și întemeind din roadele acestei specule fără hotar, formidabila bancă jidovească Marmorosch Blank.

Jidovul speculator și cămătar, care fără nici o muncă productivă în răstimp de 50 ani a speculat roadele celor ce muncesc: și la câmp, și în păduri, și la sate, și în orașe, în așa fel, până ce acestia au ajuns în starea de jale și proletariat în care îi vedem. El astăzi stăpânește formidabila bancă de sute și de mii de milioane.

Dar nu face nimica, Române, întoarce-ți ochii tăi, de către cele pământești, și roagă-te lui Dumnezeu să te ia de aici, unde împărătește Iuda. Tu nădăiduești în împărăția cerului, ce din mila părintească, și îngrijirea lui Mauriciu Blank, și prin sărăcirea ta complectă, înainte de vreme ți se deschide.

Și crede acestea toate, Române, căci doar în numele lui „Vlad Țepeș" *se spune că* „România perde în Mauriciu Blank un suflet mare și un neîntrecut realizator de comori" — călcând în legea lui Iuda după arginți.

Odihnească-se în pace, și-a făcut din plin datoria.

Da și-a făcut datoria, ca Jidan, în conformitate cu Talmudul lui, reușind să aducă la sapă de lemn atâția închinători de-ai lui Hristos, bieți Români și creștini, depe pielea cărora și-a gheșeftat averile.

Și tot în litera acelui Talmud a reușit să înghesuie atâția închinători în jurul său din mai marii neamului nostru, miniștri, judecători și profesori, aparținând tuturor partidelor jidovite, câți grăbesc din interese bănești și închinându-se aceluiaș vițel de aur, să-și mintă și înșele pe frații de acelaș sânge și să-i dea vânduți Jidanilor ce-i exploatează.

Iar fiul marelui Nicolae Filipescu *merge și mai departe cu încălcarea demnității naționale în picioare, atunci când își permite, pe propriul său tată, să-l dejosească în public, dând pe față celor ce n'au știut refuzarea lui Nicolae Filipescu de către Jidanul Blank în chestia de nășie a acestuia la Jokey-Club.*

Că Nicolae Filipescu, ca primar al capitalei, va fi fost avizat și va fi căutat bunăvoința bancherului Jidan, spre a putea contracta împrumuturile de lipsă capitalei, o înțelegem.

Că Jidanul capitalist a deschis larg pungile sale, nu spre a ajuta el statul român și comuna București, ci spre a le exploata cămătărește, continuând mărirea averilor câștigate, depe indivizii producători extinzându-o și pe comunitățile lor, deasemenea o înțelegem.

Dar ca fiul lui Nic. Filipescu, să coboare pe tatăl său, pe marele Filipescu care nu-i aparține numai lui, căci el este al întregului Neam, să-l „coboare, zic, pe tatăl propriu în fața Jidanului căruia se închină . . . E PREA MULT, E GREU DE INTELES:

SI INCĂ ISI MAI ZICE „VLAD ȚEPEȘ".

Domnule Grigore Filipescu: SI VLAD ȚEPES VA FI AVUT JIDANI? SI VLAD ȚEPEȘ S'O FI INCHINAT LA JIDANI?

Vai de fiii acestui neam, ce se depărtează de strămoși, ca Grigorie Filipescu de Tatăl și ca „Vlad Țepeș", de acela al Istoriei, pe care în zilele noastre prin o dictatură cu Jidanii, ar vrea să-l reprezinte.

N. Popa profesor — Cluj.

Noile mişcări studenţeşti

La congresul studenţesc dela Craiova, s'a cerut din nou autorităţilor, introducerea lui „*Numerus Clausus*" în Universităţi şi şcoli speciale, pentru buna propăşire a culturii naţionale aşa de primejduită şi pentru însuşi viitorul nostru ca Neam.

Cererea noastră a răsunat în pustiu ca şi de alte dăţi, căci mai marii noştri nu vreau să o ia în considerare, socotind că studenţimea în exuberanţa ei tinerească, nu vede realitatea — punându-ne în faţă veşnicul ordin şi suprem argument: „*la carte*".

Să nu creadă nimeni că studenţimea nu este convinsă de puterea nebiruită a cărţii şi a ştiinţei şi că dorinţa ei intimă n'ar fi aceea de a se dedica cu totul cărţii, aceasta fiind rostul ei.

Dar dece nu caută să vadă conducătorii noştri, că tocmai acolo unde ne trimit cu atâta tărie şi convingegere, *noi nu mai avem loc de numărul imens al străinilor, care creşte în fiecare zi?!* Dece nu vreau să pătrundă mai adânc în durerile noastre, să le cerceteze amănunţit şi să ne trateze ca pe nişte fii, iar nu ca pe duşmani, înversând rolurile şi uitându-şi datoria sfântă de părinţi plini de grijă pentru viitorul nostru?

Căci dacă urechea lor ar fi mai aplecată şi mai binevoitoare cu noi, ar auzi multe lucruri dureroase, spuse cu liniştea care o încearcă fiul, când vorbeşte cu încredere tatălui său.

Le-am spune că în Facultăţile noastre noi ne simţim streini; că suntem provocaţi de atitudinea obraznică a duşmanilor; că ne jignesc în fiecare zi; că de multe ori abia avem loc prin unghiere; că noi suntem socotiţi venetici; că nu mai putem!

Am spune mai departe cu bunăcuviinţa caracteristică Românului, că nici unii domni profesori nu ne sunt prieteni, că ne urăsc şi nu sunt la înălţimea chemării lor! Eşind din sfera vieţii universitare şi trecând la cea socială, pe care conducătorii de mâine trebuie să o cunoască şi să se ocupe de ea, am ruga pe cei cari au frânele statului în mână şi le-am cere să închidă graniţele pentru atâtea milioane de venetici, cari se scurg la noi din toate părţile, *silind pe Români să plece din Ţara lor!* Am cere să se facă dreptate acelora, cari ne-au dat pe *Avram Iancu*, pe *Horia*, *Crişan* şi pe *Cloşca* — Moţilor — peste cari domneşte Jidanul Tischler Mor. Am cere ca leagănul descălecătorului *Dragoş* — Maramureşul — să rămâie o cetate a Românismului acolo la nord şi nu o provincie jidănească cu Gröedel în frunte. Am mai cere ca Bucovinei „piatra nestimată" din coroana Marelui *Ştefan-Voevod* să i se lase coroana de brazi a munţilor săi, iar pentru Anhauch să se găsească o cracă unde să primească adierile vântului românesc şi am mai cere ca Basarabia să fie curăţată de pârcălabi ca Zipstein, iar Moldova noastră scumpă să rămâie pământ sfânt pentru noi, nu pentru Jidani. Şi-ar fi încă multe de cerut.

Conducătorii noştri ar vedea că avem dreptate. Prea multă dreptate!

*

Noi nu suntem crezuţi, nici ascultaţi. Ori dacă suntem ascultaţi, nu ne crede nimeni şi suntem bănuiţi totdeauna! De geaba invocăm argumente, dovezi şi tinereţea noastră cu bunăcredinţa ei. — Dar totdeauna am avut dreptate, căci prin noi vorbeşte neamul!

Şi acum pentru dovedirea unor afirmaţii, lăsăm mai jos să vorbească cifrele cu limba lor rece şi mută, totuşi atât de vorbitoare. Cine crede în ele se va îngrozi! Iată situaţia Universităţii din Iaşi pentru anul 1926—27 *):

	Creştini	Jidani
Ştiinţe	— 978	— 165
Drept	— 1598	— 309
Litere	— 496	— 127
Medicină	— 346	— 298
Farmacie	— 71	— 492
Total	= 3489	— 1382

deci Jidani în total 39.6%.

Pentru anul şcolar 1927—28:

Litere	— 445	— 81
Ştiinţe	— 1114	— 236
Drept	— 1400	— 311
Medicină	— 324	— 267
Farmacie	— 70	— 361
Total	= 3353	— 1256

deci Jidani 37.7 %.

Să notăm că în numărul creştinilor intră şi Ruşi, şi Ruteni etc.

*

In timpul din urmă s'au observat din nou agitaţii în sânul studenţimii. Falşi patrioţi şi aceia cari sunt împiedecaţi de a vedea realitatea, de arginţii lui Iuda, se întreabă şi ne întreabă şi pe noi: care este mobilul acestor noi mişcări? Răspundem că toate reacţiunile acestea au la bază *numai şi numai provocările neobrăzate ale Jidănimii, care nu se astâmpără.*

La Timişoara un comisar jidan dă ordin să tragă cu gloanţe în studenţi, făcând mai mulţi răniţi. — La Cluj ziarul jidano-maghiar „Ellenzék" publică ştiri calomniase la adresa studenţimii. — In Bucureşti se elimină studenţi pentru faptul că au ridicat câteva hârtii şi cranii suspecte dela o lojă francmasonică, iar la Iaşi rabinii se adună şi cer în cor guvernului, să dispună ca Sâmbătă Jidanii să nu ţină prăvăliile şi havrele deschise, iar Jidănaşii să fie scutiţi de a merge la şcoală în aceea zi, promiţând că vor ţinea deschis Dumineca, nerespectând repausul duminecal şi murdărind sfinţenia zilei — otrăvind cu metilic pe bieţii Români.

In afară de acestea numărul lor enorm nu este o continuă provocare?

La toate acestea şi la desele refuzuri din partea autorităţilor şcolare şi de stat, de a soluţiona deziderateIe noastre, studenţimea a reacţionat şi va reacţiona căutând să impună cu forţa, legalitatea, acolo unde lipseşte!

Jidănimea nu mai poate urla în srăinătate despre „barbarismul", „huliganismul", „teroarea" Românilor, căci li se răspunde cu sânge dela Berlin şi Atena, ca şi dela Viena, Praga, Varşovia, Salonic.

Şi mai presus de orice, ţinem să se ştie, că pe acest pământ strămoşesc în care-şi dorm veşnicia, strămoşii şi eroii noştri nenumăraţi, noi ne aflăm LA NOI ACASĂ ŞI CUI NU-I PLACE PURTAREA NOASTRĂ SĂ PLECE, PÂNĂ NU-I TÂRZIU!

ION BANEA
— student —
— Iaşi. —

*) Cifrele sunt luate după Anuarul publicat de *Rectoratul Univ. din Iaşi*, pt. anii 1926—27—28.

ANUNŢ.

Revista „NOI" redactată de Studenţimea Universitară română din Cluj, în anul şcolar 1913—14 se găseşte în număr de vre-o 50 volume la d-na văd. MARIA BARIŢIU Str. I. C. Brătianu No. 13 Cluj. Cei-ce vreau să aibă o amintire din acele vremuri pot să o aboneze la adresa sus numită pe suma de 300 Lei volumul. Această sumă din motivul că două numere sunt incomplete şi trebue tipărite din nou.

Asociaţia Studenţilor Academiei de înalte studii comerciale şi industriale din Cluj, şi-a constituit pentru anul academic 1929—30 următorul comitet: Preşedinte: Traian Postescu. Vice-Preşedinte: Ştefan Crucean. Secretar general: Ion Petrean. Cassier: Andrei Danicico. Bibliotecar: Nicolae Susan. Controlor: Alexandru Pinter. Secretari de şedinţă: Constantin Orăşanu, Alexandru Diaconescu. Membrii în comitet: Aurel Socaciu, Ioan Vancea.

In legătură cu „Marele Orient"

— Pe marginea scrisorii inginerului Art. Popescu —

Marele român și patriot înfocat Art. (poate Artenie, poate Artur, poate Artaxerxe) Popescu ne-a făcut praf printr'o scrisoare apărută în „Dimineața" — scrisoare trecută, desigur, prin mâna secretarului de redacție *Kohnitz* și dată publicității „pentru lămurirea publicului cititor" (ah! publicul cititor al „Dimineții"...) Căci, ce să mai spunem: d. inginer Art. Popescu, noul și redutabilul polemist, ne-a distrus, atât pe noi, cât și pe d. Romulus Seișanu, primul redactor al „Universului".

UN SCURT ISTORIC AL FAPTELOR

Știut este că, în ziua de 10 Decembrie, un grup de studenți bucureșteni a pătruns în Loja masonică a „Marelui Orient" și a devastat-o. Un fapt divers care, totuș, privit prin prisma naționalismului integral militat de noi și de studențimea creștină din România, trebuie considerat ca o lecție ce se cădea neapărat s'o primească politicianii noștri „profani în materie", cum îi place să se considere însuși subsecretarul de stat dela Interne, Dere.

Incidentul, abia așteptat de apașii anonimi ai condeiului, găzduiți în oficinele răumirositoare din Sărindar, a luat proporții nebănuite. Cu scopul de a se creia, bineînțeles, proteste în străinătate și mai ales — aceasta ne bucură! — pentru a ne provoca...

Dintre ziarele românești, singurul care a dat alarma a fost „Universul", prin pana curagioasă a primului său redactor Seișanu. Intr'adevăr, într'un articol apărut în ziua de 14 Decembrie, d. R. S. dă oarecari lămuriri — atâtea câte îi permit legăturile ce le are cu colegul său de redacție Leontin Iliescu... — asupra francmasoneriei:

„*Marele Orient* — scrie dsa — e o organizație împărțită în două mari compartimente: primul compartiment este rezervat naivilor (printre cari se numără și d. ing. Art. Popescu — N. R.), atrași de mirajul formulelor umanitariste; în celălalt operează, pe alt plan, amatorii de revoluțiuni, dușmanii statelor unitare naționale și ai armoniei sociale".

Pentru noi afirmația dlui R. S. nu constitue, bineînțeles, o noutate, căci lucrurile acestea ni le-au adus la cunoștință și *Ed. Drumont* și dnii prof. dr. *Paulescu* și prof. *I. C. Cătuneanu*. Trebue însă să precizăm că francamasoneria e organizată pe loji suprapuse și că naivii cari compun, spre exemplu, o loje inferioară — cum sunt dnii ing. Art. *Popescu*, *Vaida-Voevod*, gen. *Er. Nicoleanu*, *Romulus Voinescu*, ing. *Solacoglu*, dr. *Gheorghian*, *Argetoianu*, gen. *Moșoiu*, *Leontin Iliescu*, etc. habar n'au cine formează lojile superioare, dela care primesc ordine și directive.

POLEMICĂ

Articolul dlui Seișanu — deși autorul a ocolit multe adevăruri privitoare la organizația ocultă jidovească a francmasoneriei — a fost succedat de tunete și fulgere, în Sărindar. Chiar a doua zi „Dimineața" publică o notiță — anonimă bineînțeles — în care d. R. S. e făcut, pur și simplu nebun. Consecința? „Universul" recunoaște că loja din România e „națională", că n'are legături, că e deosebită de loja internațională a „Marelui Orient".

SCRISOAREA DLUI ING. ART. POPESCU

Concomitent însă cu „precizarea" apărută în „Universul", adică în ziua de 15 Dec., apare în „Dimineața" o scrisoare a dlui Art. Popescu — scrisoare ce face obiectul articolului nostru.

CE AFIRMĂ D. ING. POPESCU?

Domnul Art. Popescu se repede cu toată furia asupra dlui Seișanu, făcând, fără să-și dea seamă, ca orice naiv, jocul lui Socor și a celorlalți pușcăriași pe cari ziaristica românească îi tolerează încă. Și se întreabă apoi onoratul inginer: „unde a citit d. R. S. naivitățile acestea", adică de unde știe că francmasoneria e un pericol. Ca și când n'ar fi scris chiar d. R. S. că a aflat aceasta „din cărți și publicațiuni documentate apărute în Franța, Anglia, Italia, Spania, America". Sau, poate, d. inginer *uită dela mână până la gură* — vorba românului!

Dar să zicem că d. R. S. s'a inspirat din broșuri antisemite, adică din d. prof. Paulescu. Am fi bucuroși să știm cu ce s'a relevat d. **ing. Art.** (poate Artenie, poate **Artur,** poate Artaxerxe) Popescu în știință, pentru a fi îndreptățit să se atingă de eminentul nostru savant, a cărui activitate are tupeul s'o compare cu „lumina opaițului și **a** feștilei cu **seu**".

Și mai scrie onorabilul domn inginer că studențimea ar trebui „să se închine cu pietate" uneltelor masonice, căci francmasoneriei i se datorează „libertatea studiului" și că „toți marii înaintași ai României de azi au primit Lumina din Lojile franceze".

Sigur că o minte sănătoasă refuză să primească asemenea afirmațiuni și credem că simpaticul Artenie, Artur sau Artaxerxe nu și-a greșit locul dacă a intrat într'o organizație care se închină la tot felul de „unelte" și cranii, așa cum pensionarii drului Obreja se cred împărați și regi...

UN „MIC ISTORIC" AL FRANCMASONERIEI?

Dar iată că d. ing. Art. Popescu se crede chemat să ne servească **și** „un mic adevăr istoric". **Cu acest** prilej d-sa pretinde că **patriotismul** e altul decât acela al **tineretului** naiv (studențimea — N. R.), **care** bate oamenii „pașnici" (**dezertorii** de pe front, speculatorii **mizeriei** obștești, anarhiștii à la **Max Goldstein — N. R.**) sau distruge **locașurile de rugăciune (Sinagogile unde se propagă religia criminală a lui Israel — Talmudul, Thora, etc. — și care servesc drept cluburi politice și cuiburi comuniste — N. R.).** Nu ne surprind nici acum **afirmațiile** dlui ing. Popescu, căruia — dupăcum o declară **chiar dsa**—îi e indiferent dacă se închină lui Dumnezeu, Alah sau **Iehova**, ori **dacă** e român și-l chiamă Popescu, **dacă** e jidan și-l chiamă Rabinovici, **dacă** e musulman și-l **chiamă Nastratin** Hogea.

Se datorește unitatea **Italiei** francmasoneriei? Știm. Ceva mai mult: în 1870 **carbonarii** (francmasonii italieni) **distruseră Roma**, **răsturnară** pe Papa și **devastară** bisericile, omorând preoții și **batjocorind** altarele. Aceasta **pentrucă** Papii Piu al VII-lea, Leon al XII-lea, Piu al VIII-lea și Grigore al VI-lea s'au ridicat împotriva francmasoneriei.

Și chiar dacă admitem — **odată** cu d. ing. Artur sau etc. — că **unitatea** Italiei se **datorează francmasoneriei**, cum se explică **atunci că** frații noștri dela sud îl **rabdă** pe Mussolini, care știm că a desființat francmasoneria din Italia? **Să** meargă acolo d. Popescu, să le spună adevărul!

Mai departe, în „micul istoric", d. Artur sau etc. îl întreabă pe **d.** R. S. dacă vede patriotism în chinurile inchizitoriale la care a fost supus călugărul filosof **Giordano Bruno**.

Il întrebăm și noi pe d. inginer cu pricina dacă vede „umanitarism" în uciderea lui Ludovic XVI, a Mariei Antoaneta și a copilului Ludovic XVII, datorită cavalerilor Templieri, transformați în francmasoni. Au făcut aceasta ca răzbunare, căci Filip cel Frumos a ars, în anul 1314, pe Jaques de Molay, șeful francmasonilor francezi. Notați bine: *ca răzbunare.* Atunci cum rămâne cu declarația sentențioasă a amicului Art. Popescu, anume că „omenirea nu progresează prin ură, ci prin iubire"?

Naivule și prea fericitule domn Art. Popescu!

Și voi, toți naivii cari vă încredeți în ademenitorul principiu care spune că: „Francmasoneria privește pe toți oamenii — indiferent de culoare și credință — ca frați egali și ca oameni cu aceleași drepturi la viață"!

A se slăbi, căci prea e cusută cu ață albă. Prea e clar că francmasoneria e în funcție de interesele jidovești și viceversa.

Căci altfel cum putem explica zelul cu care presa jidovească țipă ori de câteori se atinge cineva de „frați" și tace când un Max Goldstein aruncă o bombă?

Ce interes are să vă susțină, simpaticule domn Popescu, presa pe care o numești „independentă" și care „e condusă de spiritul lui Rosseti, întrupat în uriașii condeiului Beldiman și Mille", dar scrisă acum de Graur-*Brauer,* Nedelea-*Nadler,* Popa-*Popper,* Lăzăreanu-*Leizerovici,* Țăranu-*Bauer,* Munteanu-*Berger,* Călugăru-*Sabetay,* Emilian-*Eisenberg,* Roșu-*Rottman,* Felea-*Feller,* Ygrec-*Glückman,* Brănișteanu-*Braunstein,* Soreanu-*Sonnenfeld,* Fagure *Honigman,* etc., etc.?

Potolește-ți zelul, dle inginer Art. Popescu. Mai ales când trăești într'o țară locuită de „huni"!

Liber ești să te închini și lui Moise, și lui Mohamed, dar nu ți-e îngăduit să ne batjocurești înaintașii. Căci numai francmasoni n'au fost — cum îți place să spui — Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Vlad Țepeș, Tudor Vladimirescu, Eminescu, Conta, Hașdeu, Maiorescu, Filipescu, Take Ionescu și toți aceia cărora le datorăm *libertatea* și *lumina.*

Un renegat, mai ales dacă-l chiamă Popescu, e mai bine să tacă, decât să spună prostii. E și mai prudent...

Ion I. Angelescu
— Prahova —

Marea Lojă a Orientului

In Nr. 290 din 14. XII. 1929, ziarul „Universul" sub titlul: *„Student eliminat din Academia Comercială",* publică un comunicat al rectorului Academiei de inalte studii comerciale și industriale din București, prin care studentul din anul preparator *Auneanu Const.,* s'a făcut vinovat de insubordonare, tulburări și înfrângerea regulelor de onoare, pentru care motiv a cerut Consiliului eliminarea pentru totdeauna din Academie a zisului student și comunicarea deciziunei colegului rector al Academiei din Cluj, pentru a o avea în vedere.

Această pedeapsă cerută de rectorul Academiei, este nu numai din cale afară de aspră, dar și nedreaptă și mai mult: condamnabilă și jignitoare este expresia comunicatului în partea a doua când zice: 2.) Studentul Auneanu I. C.-tin cu ocaziunea acestei manifestațiuni s'a dedat la acte rușinoase de devastare, fiind dus și cercetat la poliție ca cel din urmă rău făcător, înfrângând astfel în chip grav regulele de onoare studențească.

Cu ocazia congresului studențesc la Craiova s'a recunoscut să studenții sunt fiii noștri, fiii acestui neam.

Ceea ce a făcut o mână de studenți prin pătrunderea în localul lojei franc-masone din Str. Lipscani — București, era datoria Siguranței statului să o facă.

In Italia Mussolini a desființat lojele franc-masonice; savantul nostru: *Profesor Paulescu* în scrierile sale, atât de documentat arată ce sunt aceste societăți oculte, scopul lor, din al cui ordin lucrează; mai recent, eruditul Profesor dela Cluj: *Cătuneanu,* a ținut la Craiova o conferință publică demonstrând pericolul pentru țara noastră din cauza uneltirilor francmasoneriei sub pretextul Umanitățiii, Fraternității etc., și astăzi când o mână de studenți, înflăcărați în avântul lor tineresc, în iubirea lor către neam și credința strămoșească, de sigur că văzând nepăsarea celor în drept, voind a-și servi patria cu riziicul vieții lor, au căutat să pună mâna pe documentele acestor societăți oculte spre a le face cunoscut lumii: Ce sunt aceste societăți oculte, legăturile lor cu străinătatea, cine sunt membrii lor, care se intitulează de buni Români acești studenți astăzi sunt loviți neomenește de către părinții lor sufletești, și nu putem zice în acest caz, **decât că totul este pervertit în această** țară și conștient sau inconștient se lucrează la surparea temeliei credinței strămoșești și a acestei națiuni.

Trebue să judecăm acest fapt așa cum merită, căci văzând nepăsarea celor în drept, studenții au pătruns în plină ședință a societății oculte, intitulată *Marea lojă Francmasonă a Orientului.*

Deci nu trebuesc condamnați ca cei din urmă făcători de rele și nici socotiți ca drojdia studențimii, cum se exprimă Onoratul rector al Academiei.

Dr. AL. POPESCU
— Vaslui. —

RĂSBOIUL RUSO-CHINEZ
Din toamna anului 1929

Răsboiul Ruso—Chinez pentru noi Românii, cât și pentru întreaga Europa, trebue să atragă serioasă luare-aminte.

Acest răsboiu poate fi considerat, ca un răsboiu de încercare.

Felul cum a început, întreruperea și reluarea ostilităților, dovedește mai curând un examen al pregătirei militare sovietice, o încercare a puterei militare bolșevice, față de vecinul Chinez.

Franța, poate fi îngrijorată de cele ce se petrec în extremul orient Ruso-Chinez. Acolo lucrează opera și geniul militar german, care învinge.

Infrângerea Chinei, este victoria Sovietelor. Victoria Sovietelor este victoria Germaniei. Munca inginerilor germani, străduința ofițerilor germani și a diplomației germane, n'au fost zadarnice.

Ziua de mâine, se cunoaște de astăzi.

Un semnal și totul va fi schimbat la Versailles.

Nimic din cele puse pe hârtie — peticele de tratate — nu vor rămâne în picioare.

Greșala din Martie 1918 a Aliaților, când n'au luat în seamă propunerile Mareșalului Foch, se vor răsbuna, ca toate greșelile mari, ce se răsbună și nu se iartă.

Germania a pierdut coloniile, a pierdut mările și vasele de comerț și de răsboiu, dar a câștigat Rusia și a păstrat Rinul, care compensează totul. Expansiunea germană continuă.

Răsboiul mindial de ieri, nu s'a terminat.

Societatea Națiunilor lucrează pur și simplu, ca un birou de înregistrare. Tot ce s'a discutat și făcut în zece ani, dela înființarea ei, nu va reuși să amâne răsboiul, cu o zi cel puțin.

G. FĂCĂOARU
— Tutova —